

Arrest

nr. 149 581 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 27 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 311 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen in augustus 2011, diende op 16 november 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 december 2012 besliste de adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.3. Op 3 januari 2013 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Op 23 juli 2013, bij arrest nummer 107 105, bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 18 september 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

De aanvraag vermeldde onder het kopje "Buitengewone omstandigheden" het volgende:

"i. Onmogelijkheid om terug te keren naar thuisland- leeftijd

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land aangezien ze te oud is om terug te keren.

Bovendien is ze weduwe en kan ze er bij niemand terecht omdat haar ganse familie wettig in ons land verblijft.

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar de beslissing van het CGVS die bepaalt :

"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u naar Afghaanse normen tot de groep mensen van een hoge leeftijd behoort."

Verzoekster leest dit als een niet terugleidingsclausule die een verblijf in België rechtvaardigt omwille van de hoge leeftijd van verzoekster met enkel familie in België.

ii. Weduwe

Als weduwe wordt verzoekster in haar thuisland blootgesteld aan allerhande gevaren.

Zie ook: [http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-](http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/Q7/Q5/afghanistan-2012-07-04.html)

publicaties/ambtsberichten/2012/Q7/Q5/afghanistan-2012-07-04.html. p72 ev:

"Als een man sterft, wordt zijn weduwe soms opnieuw uitgehuwelijkt, zonder dat zij hierin geraadpleegd wordt. Ook komt het voor dat zij wordt overgenomen door een broer of andere naaste verwant die haar zal onderhouden. Vaak kan zij na overlijden van de echtgenoot niet terug naar haar eigen familie en moet zij bij haar schoonfamilie blijven. Dit uit vrees van de schoonfamilie dat de overledene postuum in zijn eer aangetast wordt. Als haar al wordt toegestaan naar haar ouders terug te keren, moet zij vrijwel altijd haar kinderen en bezittingen bij de schoonfamilie achterlaten. (Seksueel) misbruik door schoonfamilie komt vaak voor indien zij niet terugkeert naar haar ouders."

Ze wordt er blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen zoals bepaald in artikel 3 EVRM. Verzoekster riskeert slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

iii. Artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft bijzondere banden met België.

Zij heeft namelijk nauwe familiebanden met haar kinderen die hier allen wettig verblijf hebben. Zij voegt kopie toe van de identiteitsstukken en een uittreksel van het interview bij de DVZ(asiel)met opgave van de kinderen.

Verzoekster beroept zich daarom op artikel 8 EVRM om een verblijf te bekomen.

Artikel 8 EVRM beschermt (onder meer) de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

- In casu gaat het om het eerste deel van het artikel: Familie- en gezinsleven. Criteria gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en toepassing van deze punten op de situatie van verzoekster inzake het familie- en gezinsleven:

Ten eerste wordt nagegaan of er een band van bloed of aanverwantschap bestaat.

Uiteraard bestaat er bloedverwantschap tussen verzoekster en haar kinderen en kleinkinderen.

Ten tweede wordt gekeken of de familiale band voldoende hecht is (Commissie-rapport in de zaak Berrehab t. Nederland, ECRM, 7 oktober 1986, nr. 10.730/84.)

Ook is de familiale band voldoende hecht. Ze wordt hier bijgestaan door haar kinderen en heeft geen familie meer in haar thuisland, alleszins geen familie waar ze nog terecht kan.

- Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op artikel 8 EVRM stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nog een bijkomende voorwaarde: Het moet voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Zo ook de zaak Berrehab, waar een uit de echt gescheiden vreemdeling die werd uitgewezen geen regelmatig contact meer met zijn Nederlands kind kon onderhouden. Staten dienen rekening te houden met de vraag of het voor de vreemdelingen niet zeer moeilijk of onmogelijk is om in een ander land een gezinsleven te hebben.

Verzoekster is oud, alleszins volgens Afghaanse normen. Ze verwijst hiervoor naar de beslissing van het CGVS, hierboven vermeld en als kopie toegevoegd bij de stukken. Ze kan enkel nog in België een familieleven hebben met haar kinderen die hier allen wettig verblijven en/of Belg zijn.

- De overheid is verplicht om de nodige maatregelen te nemen opdat een zinvolle beleving van het recht op privé- en gezinsleven mogelijk zou zijn. De noodzaak aan inmenging moet zijn ingegeven door een dwingende sociale nood waarbij er volgens de rechtspraak van EHRM evenredigheid moet zijn tussen de inmenging en beoogde geoorloofde doel.

In casu betreft de dwingende sociale behoefte de concrete situatie van verzoekster.

iv.

*In de rechtspraak van de Raad van State werd gepreciseerd dat de term *circonstances exceptionnelles* gelezen moet worden als *circonstances extraordinaires*.*

Hierbij sluit aan dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Niet het onvoorzien of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Uit de hierboven uiteengezette middelen blijkt voldoende dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag vanuit België gebeurt."

1.6. Op 14 oktober 2013, bij arrest nummer 111 878, verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7.1. Op 27 januari 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 5 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2013 werd ingediend, en op 14.01.2014 werd aangevuld, door : J.Z. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Mevrouw J. haalt geen buitengewone omstandigheden aan om haar machtiging tot verblijf in België aan te vragen. Zij moet haar aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfsplaats in het buitenland.

Ze beroept zich op haar hoge leeftijd. Ze is 68 jaar oud. Hoewel dit naar Afghaanse normen een hoge leeftijd is, kan dit bezwaarlijk te oud geacht worden om te reizen.

Ze beroept zich ook op art. 3 EVRM. Als weduwe zou ze blootgesteld worden aan allerlei gevaren. Ze verwijst hierbij naar een Nederlands ambtsbericht. Dit toont echter niet aan dat een terugkeer naar Afghanistan voor haar persoonlijk een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling met zich mee zou brengen. Haar asielaanvraag van 16.11.2011 werd afgewezen in de beroepsprocedure op 24.07.2013. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met de kwetsbaarheid van Afghaanse weduwen en met het risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Ook haar beroep op artikel 8 EVRM wordt niet ondersteund met bewijzen. Ze stelt dat al haar kinderen wettig in België verblijven. Als bewijsstukken legt ze de identiteitskaarten voor van haar gestelde kinderen, een sociaal verslag van het Centrum voor begeleiding van kinderen en volwassenen met een handicap, een uittreksel van het asielinterview en een kopie van de beslissing van het CGVS. We kunnen deze stukken evenwel niet aanvaarden als bewijzen van de gezinsband. Ook het gegeven dat het CGVS in het feitenrelaas van de beslissing aangeeft dat drie van haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben, en een kind een verblijfsrecht van onbepaalde duur is op zich geen bewijs van de gezinsband. Bovendien merken we op de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland enkel een eventuele tijdelijk scheiding inhoudt, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Voor wat betreft het argument dat verzoekster de zorg op zich neemt van haar gestelde kleinkinderen met name van Y. die functioneel blind is, merken we op dat het de ouders van de kinderen vrij staat om (tijdelijk) beroep te doen op professionele thuiszorg. We aanvaarden dit argument bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2011 in België verblijft en sociale banden heeft, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 5 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Mevrouw, (...) J.Z. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag

zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Het loutere feit dat de twee beslissingen van eenzelfde datum zijn doet hier geen afbreuk aan.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij licht dit middel in een eerste onderdeel verder toe als volgt:

“Verzoekster heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder ‘feiten’ uiteengezet. Haar aanvraag is o.a. gebaseerd op de ziekte van haar kleinkinderen die haar hulp nodig hebben. Verzoekster legt een sociaal verslag voor waarin wordt bevestigd dat de hulp van verzoekster onontbeerlijk is. Volgens de DVZ kan verzoeksters dochter, die de moeder is van de zieke kinderen beroep doen op thuisverpleging en kan deze situatie niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing gaat ervan uit dat thuisverpleging gemakkelijk aangevraagd en toegekend wordt, terwijl er lange wachtlijden zijn en men aan verscheidene voorwaarden dient te voldoen. Bovendien gaat de bestreden beslissing gemakkelijk voorbij aan een bijzonder medisch probleem, met name dat de kleinkinderen van verzoekster zeer ernstig ziek zijn en dat door de aanwezigheid van de grootmoeder de kinderen thuis kunnen worden opgevangen op constante wijze beroep door een ondersteunend familielid waarin ze vertrouwen hebben en goed kennen. De in België bestaande hulpverlening kan uiteraard niet dezelfde rustgevende zorg bieden als verzoekster.

Bijgevolg brengt de bestreden beslissing de familie van verzoekster in een onmenselijke en vernederende situatie en schendt ze bijgevolg artikel 3 van het EVRM.

De motivering is niet afdoende vermits ze niet voldoende rekening houdt met het overgelegde sociaal verslag en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

3.1.2. Hierop antwoordt verweerder het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de vaststelling van de CGVS dat verzoekster “naar Afghaanse normen tot de groep mensen van een hoge leeftijd behoort” niet kan worden afgeleid dat dit een niet-terugleidingsclausule inhoudt, in ieder geval wordt dit niet letterlijk vermeld, noch bevestigd.

Waar verzoekster stelt dat met betrekking tot thuiszorg men aan verscheidene voorwaarden dient te voldoen en er lange wachtlijden zouden zijn, beperkt zij zich tot loutere verklaringen die zij niet staft.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM beperkt verzoekster zich tot loutere beweringen die zij evenmin staft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op

artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. Verzoeksters persoonlijke situatie als weduwe van hogere leeftijd met het risico op een onmenselijke behandeling werd door de CGVS tijdens haar asielaanvraag onderzocht. De CGVS weigerde haar de vluchtelingenstatus evenals de subsidiaire bescherming, wat werd bevestigd door de Raad.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Waar verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing en de materiële motiveringsplicht aanvoert merkt verwerende partij op dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Het enige middel is niet ernstig."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De nota met opmerkingen gaat slechts op algemene wijze in op dit punt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende toelicht waarom de elementen met betrekking tot de bijzondere banden die verzoekster heeft in België niet in aanmerking worden genomen. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aanvraag niet wordt ondersteund met bewijzen van de gezinsband bedoeld in artikel 8 van het EVRM, terwijl verzoekster bewijst een gezinsleven te hebben met haar dochter en kleinkinderen en verwijst naar een medisch verslag waaruit blijkt dat haar kleindochter haar mantelzorg nodig heeft. Verweerder kan dus niet volstaan met de motivering dat de aanvraag niet wordt ondersteund met bewijzen en dat de voorgelegde stukken niet worden aanvaard als bewijs van de gezinsband.

De bestreden beslissing kan bovendien niet algemeen worden gemotiveerd dat een eventuele tijdelijke scheiding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, want dit rechtvaardigt op zich immers niet waarom dit element niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de bestreden beslissing verder wel ingaat op het argument dat verzoekster de zorg op zich neemt van haar kleinkind, dochter van de dochter bij wie zij inwoont, dient te worden vastgesteld dat verweerder in strijd met vorige vaststellingen wel een eventueel bewijs van de gezinsband heeft aanvaard.

De bestreden beslissing bevat in casu geen afdoende motivering.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3.2. Zoals hoger reeds gesteld is het beroep slechts ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 waarbij de aanvraag de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 onontvankelijk werd verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de beslissing van 17 januari 2014 waarbij de aanvraag de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980 onontvankelijk werd verklaard, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 27 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU